

զսուրբ Երրորդութիւնն», որ նման է Եղիշէի փառատրական յիշատակութեան: Եւ «ապա արա զնշան տէրունական», որ նոյնպէս հին է, ըստ որում Եղիշէի միանձանց գոհութիւնն ալ կ'աւարտէր «տեառնագրելով զինքեանս» (215): Իսկ յետ ճաշակման յիշէ՛, կ'ըսէ Նարեկացին, «ըզսուրբ Աստուածածինն եւ նովաւ զիւր միածինն, զի այսպէս ասեն ի Թեղենիս եւ սուրբն Անտոն եւ այլ սուրբ հարքն» (Կարգ աղ. 419): Եթէ Տիրամօր մաղթանքն այդ մենաստանաց յատուկ էր, ուրեմն հասարակաց կանոնին մէջ չէր մտած, որով հին գրչագրաց մէջ ալ չենք գտներ ազոր հետքը:

Բայց ղիտելու արժանի է Նարեկացւոյն սա խօսքը. «սաղմոս եւ քարոզ որպէս կարգեալ է». ուրեմն կանոնական Օրհնութեան մասունք էին ազոնք, ինչպէս մինչեւ ցարդ դեռ ունինք սաղմոս մը եւ քարոզ մը: Ասոնց կը յաջորդեցնէ Երրորդութեան յիշատակը, եւ ուրիշ աղօթք չունի առաջին մասին մէջ: Ուրեմն Ե դարու պաշտօնական կանոնին վրայ բարդուած էր սաղմոսն ու քարոզը միայն: Թէ ե՛րբ՝ յայտնի չէ:

Նորանոր յաւելուածներ հետ զհետէ եւրեւան կու գան յաջորդ դարերուն, եւ Ս.